

го прашни, не ходи. Ами кога да се ходи? Идейното ходене е когато нѣма калъ, когато нѣма прахъ. Състоянието на улицитѣ изразяватъ физическия свѣтъ.

Въ водата пѣкъ има друго едно свойство—користолюбие. Тя като те види, казва: господине въ тебе има доста киръ, азъ нѣма да ти взема пари, но влѣзъ въ мене и всичко, каквото смѣкна отъ тебъ, ще го задържа за себе си. Ако обичашъ, влѣзъ въ дома ми, азъ ще ти взема всичката киръ и ще я задържа като споменъ. Водата изобщо много обича човѣка. Като го види, любезно го поканва и казва: много уменъ човѣкъ е този. Но ако седишъ по-дълго врѣме въ нея, тя ще ти отнеме всичката топлина и ще се простудишъ. Тя казва: влѣзъ въ мене, но слѣдъ като се измиешъ дълго врѣме не стой!

Въ вѣтъра има друго едно свойство: той нищо не иска, всичко дава. Вие носите широки, голѣми шапки. Той не ги обича. Като види нѣкого съ такава голѣма, широка шапка, казва му: господине, кой ти даде право да носишъ тази широка шапка? Хайде долу, бжди, както Господъ далъ! Нѣкой пътъ туришъ нѣкоя дълга, широка мантия. Той я развѣва, докато я свали отъ гърба ти. Вѣтъра не обича модитѣ на хората, затова постоянно ги развява, отдѣто е излѣзла и бѣлгарската поговорка: „Вѣтъръ го вѣе на бѣлъ конь“. Кой е бѣлиятъ конь? Казвате? е поговорката си е такава. Не, колко съдържателна е тази бѣлгарска поговорка! Бѣлиятъ конь, това е чистиятъ, възвишениятъ човѣшки умъ съ онѣзи възвишени добродѣтели въ него. Значи, човѣкъ мисли съ този бѣлъ,